

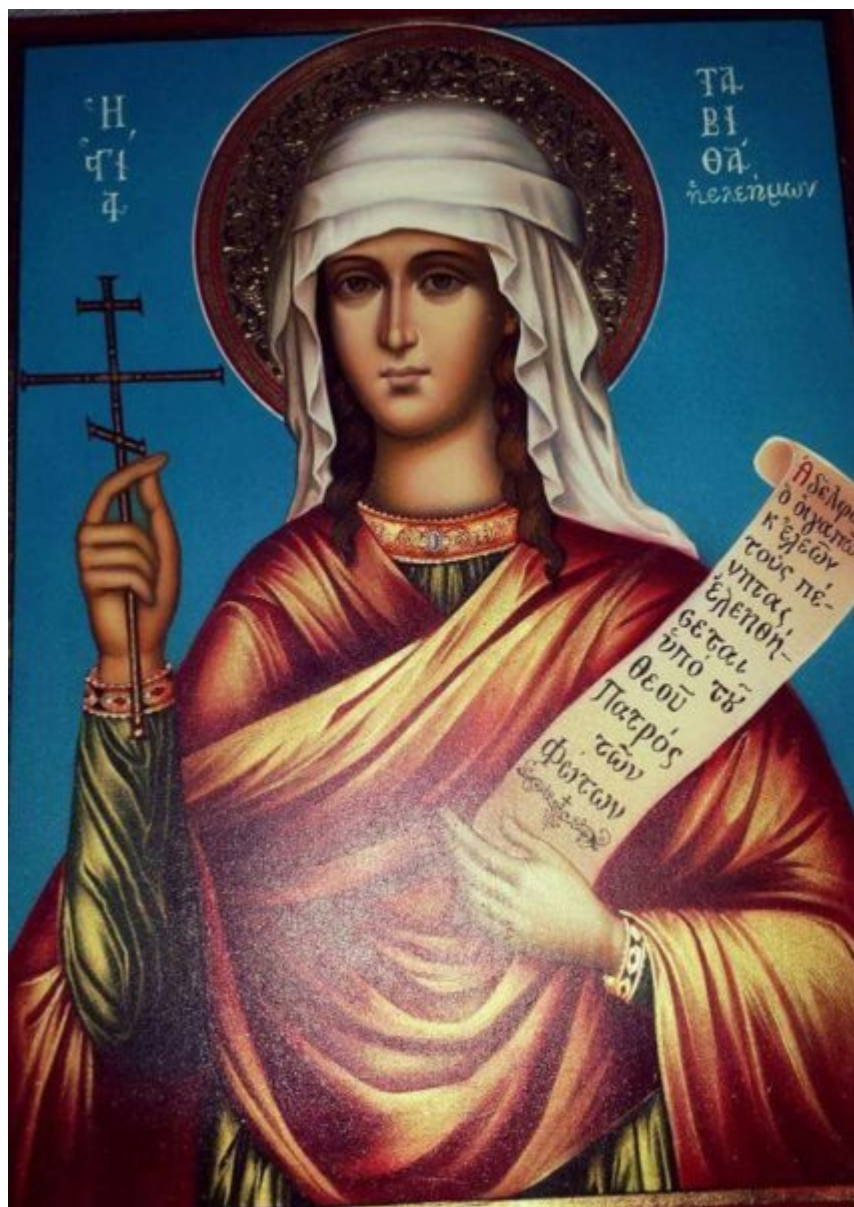
Μνήμη της Αγίας Ταβιθάς (25 Οκτωβρίου)

/ [Βίοι Αγίων](#)

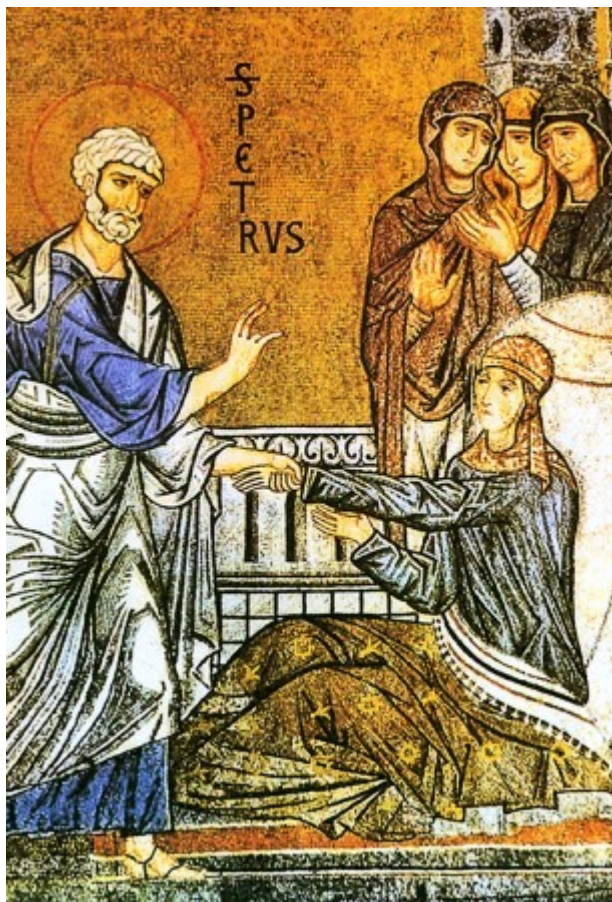

Η Αγία μας Εκκλησία σήμερα, 25 Οκτωβρίου, τιμά τη μνήμη των μαρτύρων Μαρκιανού και Μαρτυρίου και της αγίας Ταβιθάς, η οποία υπήρξε βιβλικό πρόσωπο.

Η Αγία Ταβιθά, που στα ελληνικά το όνομά της σημαίνει δορκάδα ή ζαρκάδι, ζούσε στην Ιόπη και ήταν ευσεβέστατη και φιλόανθρωπη. Σε όλους μάλιστα ήταν γνωστή για τη σεμνότητα του χαρακτήρα της, τη νοικοκυροσύνη και τις αγαθοεργίες της. Όταν ασθένησε βαριά και πέθανε, η θλίψη όλων των πιστών της Εκκλησίας ήταν απερίγραπτη.

Ὅπως αναφέρει ο Ευαγγελιστής Λουκάς στο βιβλίο των Πράξεων, ενώ τα πάντα είχαν ετοιμαστεί για την κηδεία, ἐφθασε η πληροφορία ὅτι ο Απόστολος Πέτρος βρισκόταν στη γειτονική Λύδδα. Ἐστειλαν και τον φώναξαν και ἐκεῖνος πρόθυμα ανταποκρίθηκε με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Πλησιάζοντας το σκηνῶμα της Ταβιθάς και επικαλούμενος το ὄνομα του Κυρίου, ἀνέστησε τη νεκρή Ταβιθά, που μετὰ ἀπό το θαῦμα αὐτό ἐζησε ἀκόμα για πολλά χρόνια, ευαρεστῶντας με την αγία ζωή της το Θεό και διακονῶντας τους συνανθρώπους της.

Στα όσα έχουν αναφερθεί, μπορεί κάποιος καλοπροαίρετα να επισημάνει, για μια ακόμη φορά, την αξία και την τιμή με την οποία ο Χριστός και η Εκκλησία Του περιέβαλαν και περιβάλλουν τη γυναίκα. Μπορεί επίσης να βρει ικανοποιητική απάντηση στο γιατί, μερικές φορές, επιτρέπει ο Θεός να υποφέρουν και να πεθαίνουν νωρίς οι δίκαιοι και πιστοί άνθρωποι. Κυρίως, όμως, μπορεί να διαπιστώσει ότι η διδασκαλία για την ανάσταση και την αιωνιότητα δεν ήταν κάτι που αφορούσε αποκλειστικά τον Ιησού Χριστό τον όντως αθάνατο ως τέλειο Θεό και τέλειο άνθρωπο, αλλά είναι μια αλήθεια που επιβεβαιώνεται στη ζωή όλης της ανθρωπότητας, όπως το ομολογούμε στο Σύμβολο της Πίστεως, «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». Αυτή είναι η εμπειρία της Εκκλησίας μέσα στη λειτουργική της ζωή:

«Ἐξαγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου τῷ τιμίῳ σου αἵματι· τῷ σταυρῷ προσηλωθεὶς καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις· Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι».

Μᾶς ἐξαγόρασες ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ νόμου μέ τό δικό σου τίμιο αἷμα· ἀφοῦ καρφώθηκες στό σταυρό καί τρυπήθηκες διὰ τῆς λόγχης, πήγασες ἀθανασία στοὺς ἀνθρώπους· Σωτήρα μας, δόξα σοι.

Μέ τό τίμιο αἷμα τοῦ ὁ Χριστός μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ νόμου, ὁ

ὁποῖος τιμωροῦσε αὐστηρά τούς παραβάτες τῶν ἐντολῶν του, ὅλους δηλαδή τούς ἀνθρώπους πού τόν δέχονταν. Τό σωτήριο ὅμως πάθος Του, ως φιλόανθρωπος, χάρισε τήν ἀθανασία στούς ἀνθρώπους. Βέβαια ὄχι τή φυσική, γιατί ἡ σωματική φύση εἶναι θνητή. Τήν ἀθανασία τοῦ σώματος θά χαρίσει ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνάσταση κατά τή συντέλεια τοῦ κόσμου. Μέ τήν ἀθανασία ὁ ἄνθρωπος ἐξομοιώνεται πρὸς τό Θεό, ὁ ὁποῖος τήν ἔχει σάν φυσική του ιδιότητα. Γίνεται ὁ ἄνθρωπος «χάριτι ἀθάνατος», ἐνῶ ὁ Θεός εἶναι «φύσει».

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου